

Belasting op muziek in de wachtkamer ?

Sinds enkele maanden valt er in de brievenbus van handelaars en beoefenaars van vrije beroepen (waaronder dus accountants en belastingconsulenten) een brief waarin ze worden uitgenodigd aan te geven of ze muziek draaien in hun zaak (wachtsaal, enz.). Deze nieuwe belasting heeft al tot heel wat kritiek aanleiding gegeven, vooral van vertegenwoordigers van de zelfstandigen. In dit artikel geeft Pierre-François Rizzo, juridisch adviseur bij de UCM (Union des classes moyennes) een korte schets van deze nieuwe belasting en zijn argumenten tegen deze zogenaamde "billijke vergoeding".

Voor wie het nog niet weet (en dat zijn er nog veel), is iedere zelfstandige die muziek draait in lokalen die voor het publiek toegankelijk zijn, sinds 1999 een "billijke vergoeding" verschuldigd. Dat is de vergoeding voor uitvoerende artiesten, musici en muziekproducenten, die bovenop de belasting komt die aan Sabam wordt betaald. Deze laatste vergoedt de auteurs en componisten. De billijke vergoeding wordt vastgelegd volgens de aard van de onderneming, de bedrijfsoppervlakte en, in voorkomend geval, van de openingsuren.

De informatie aan het grote publiek schiet dermate tekort dat veel zelfstandigen nog steeds niet weten waarover het precies gaat. Nog altijd wordt een formulier gebruikt dat meer weg heeft van een reclameboodschap dan van een officieel document. Het feit dat de brief uitgaat van een privé-onderneming die als adres een gewone postbus opgeeft, maakt de verwarring alleen maar groter.

Aanslag van ambtswege

Enkele maanden geleden nog reageerden tal van handelaars verontwaardigd toen ze een brief ontvingen van een vennootschap X die hen oplegde binnen de acht dagen een bedrag van 47.700 frank te betalen bij wijze van forfaitaire belasting, omdat ze de aangifte voor het gebruik van muziek die hen voordien werd verstuurd, niet tijdig terugstuurden.

Die forfaitaire tarifiering stemde overeen met de belasting die bedrijven met een oppervlakte van meer dan 10.000 m² moeten betalen, voor de vier laatste jaren (in de kleinhandel heeft de reglementering terugwerkende kracht tot juli 1996). Zo werd van sommige kleinhandelaars die een eenvoudig radiotoestel gebruiken in hun winkel en anderen die helemaal geen muziek draaien geëist dat ze het bedrag zouden betalen dat normaal gezien verschuldigd is door een winkel die zo groot is als een Maxi GB!

Na een hele reeks protesten heeft de Minister van Justitie erkend dat er flaters zijn begaan bij de inning van de belasting. Hij heeft er zich toen ook toe verbonden de wijze van inning te veranderen.

MISBRUIKEN HERBEGINNEN

Ondanks die goede bedoelingen heeft vennootschap X sinds enkele weken haar activiteiten hernomen, dit keer samen

met een ander privé-inningskantoor. Dit keer vormen de café- en restaurantuitbaters het doelwit. Verschillenden onder hen ontvingen onlangs een brief vergezeld van een forfaitaire factuur van 49.520 frank, - ook al wegens het niet beantwoorden van twee brieven die hen zouden zijn bezorgd door het inningskantoor. Dit laatste is zelf gemandateerd door de drie beheersvennootschappen (Simim, Uradex en Microcam), die belast werden met de inning en verdeling van de billijke vergoeding. De term 'billijk' lijkt overigens slecht gekozen om deze belasting aan te duiden... Net zoals vorig jaar werden er natuurlijk veel aangiften niet ingediend. De informatie aan het grote publiek schiet dermate tekort dat veel zelfstandigen nog steeds niet weten waarover het precies gaat. Nog altijd wordt een formulier gebruikt dat meer weg heeft van een reclameboodschap dan van een officieel document. Het feit dat de brief uitgaat van een privé-onderneming die als adres een gewone postbus opgeeft, maakt de verwarring alleen maar groter. Velen menen dan ook dat het om een poging tot oplichting gaat.

Vooraf niet betalen

Als we Pierre-François Rizzo mogen geloven, is de eerste aanbeveling uiteraard de gevraagde som van 49.520 frank niet te betalen (tenzij uw zaak qua grootte tot de hoogste categorie behoort).

Het betalingsformulier vermeldt, maar alleen in een post scriptum, dat, indien de uitbater binnen de acht dagen zijn correct ingevulde aangifte terugstuurt of de oppervlakte van zijn winkel schriftelijk meedeelt, hem een nieuwe uitnodiging zal worden toegestuurd met deze keer het bedrag dat overeenstemt met de werkelijke grootte van zijn zaak.

Volgens de overeenkomsten tot organisatie van de inning van de billijke vergoeding, wordt de uitbater die, na een rappel, de aangifte niet invult op grond waarvan het bedrag door hem verschuldigd wordt bepaald, inderdaad vermoed een zaak uit te baten die tot de hoogste categorie behoort.

Aangezien het om een vermoeden gaat, hebben de uitbaters dus altijd de mogelijkheid aan te tonen dat hun bedrijfsoppervlakte kleiner is of, a fortiori, dat er helemaal geen muziek wordt gedraaid voor de klanten.

Verder beweren tal van handelaars en beoefenaars van vrije beroepen nooit eerder te zijn aangeschreven over de billijke vergoeding. In dat geval moet de private inningsvennootschap bewijzen dat er voorheen een eerste aanmaning werd

verstuurd. In de mate dat alle communicatie over de billijke vergoeding met de gewone post gebeurt, zal dat bewijs maar moeilijk kunnen worden geleverd...

Handelaars en beoefenaars van een vrij beroep die een ingebrekestelling hebben ontvangen voor de betaling van een bedrag dat niet overeenstemt met de werkelijke omvang van hun zaak (praktijk), voeren dus best geen enkele betaling uit. Het is veeleer aangeraden de inningsmaatschappij aan te schrijven om deze, ofwel de juiste oppervlakte van de plaats of van het lokaal dat open staat voor het publiek, op te geven, ofwel aan te geven dat er geen muziek gespeeld wordt in een ruimte die voor het publiek voorbehouden is.

Zelfstandigen die nu pas een eerste brief ontvangen over de billijke vergoeding – dat is momenteel het geval voor een aantal beoefenaars van vrije beroepen –, worden uiteraard aangeraden het formulier in te vullen om iedere administratieve rompslomp te vermijden. Diegenen die helemaal geen muziek draaien in hun zaak, hoeven alleen maar het vakje aan te kruisen waarmee ze aangeven niet onderworpen te zijn aan de wet van 1994 op het auteursrecht en de naburige rechten.

Over de gegrondheid van deze nieuwe belasting die, zoals al vermeld, niet verward mag worden met de vergoeding aan Sabam, valt nog veel te zeggen (ongelijke behandeling van handelaars, retroactieve toepassing van de belasting enkel voor bepaalde categorieën onder

hen, ...), - tegen de reglementering van deze belasting werd overigens al een beroep tot vernietiging ingesteld bij de Raad van State.

Het resultaat van dat beroep is – op het ogenblik dat we de laatste hand leggen aan dit artikel – nog niet gekend. In afwachting van het arrest moet deze reglementering uiteraard beschouwd worden als een onderdeel van het van kracht zijnde recht.

Handelaars en beoefenaars van een vrij beroep die een ingebrekestelling hebben ontvangen voor de betaling van een bedrag dat niet overeenstemt met de werkelijke omvang van hun zaak (praktijk), voeren best geen enkele betaling uit. Het is veeleer aangeraden de inningsmaatschappij aan te schrijven om deze, ofwel de juiste oppervlakte van de plaats of van het lokaal dat open staat voor het publiek, op te geven, ofwel aan te geven dat er geen muziek gespeeld wordt in een ruimte die voor het publiek voorbehouden is.